

ՀԱՂՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆՔ

ԾՆՈՒՆԴԻ ՅԱՃԱԽՈՐԴՆԵՐ

Ծնունդի Յանախորդներ կը կոչենք այն ֆրիստոնեաները որոնք պարտականութիւն կը զգան, եւ կամ զիջում ու շնորհ կ'ընեն, տարին մէկ-երկու անգամ եկեղեցի երթալու:

Յատկանշական է աշխարհական անձի մը յանդիմանական արտայայտութիւնը այսպիսիներուն նկատմամբ, եւ անոր ազդարարութիւնը եկեղեցւոյ պաշտօնեաներուն, որոնք իրենց ծանուցումներով եւ ծխականներուն դրկուած հրաւիրագրերով կը խնդրեն անոնց մասնակցութիւնը եկեղեցւոյ պաշտամունքներուն:

Այլըր Պրաուն, Բրիտանացի թատերական ֆննադատ մը, այս երեւոյթները ի մտի ունենալով կը գրէ.-

Ծնունդին եկեղեցի գացողներ կը լեցնեն նստարանները որոնք առ հասարակ պարապ կը մնան: Շատեր եկեղեցի կ'երթան միայն մեծ տօներուն եւ հանդիսական օրերուն:

Ասիկա խաբէութիւն է: Ուրիշ կերպ կարելի չէ մտածել: Այսպէս ընել՝ կը նշանակէ եկեղեցին գործածել անձնական ֆմահանոյֆիդ համաձայն: Այն որ կը հաւատայ իր եկեղեցիին, պէտք է իր հաւատքը արտայայտէ ամէն շաբաթ, եւ ոչ թէ միայն այն ատեն երբ իր տրամադրութիւնը արթննայ եւ իր զգացումները զինք մղեն եկեղեցի երթալու Ծնունդին եւ Ջատկին: Ոմանք եկեղեցին կը գործածեն մկրտութիւն կատարել տալու, ամուսնութիւն եւ թաղման արարողութեանց ներկայ գտնուելու համար: Անկէ անդին չեն մօտենար Աստուծոյ տունին:

Ասիկա գեղծարարութիւն է: Ու վարկաբեկիչ վերաբերմունք մը եկեղեցւոյ գոյութեան ու նպատակին նկատմամբ:

Անոնք որոնք պիտի չենթարկուին կամ չեն հանդուրժեր եկեղեցական կարգապահութեան, տիսիբլինին, առնուազն պարկեշտ պէտք է գտնուին յափշտակողներ չը դառնալու եկեղեցւոյ պարգեւած առանձնաշնորհումներուն:

Եթէ Հաւատքը անիմաստ բան է անոնց համար, եւ եթէ արժանի չեն նկատեր իրենց ուշադրութիւնը կեդրոնացնել Հաւատքին վրայ՝ սովորական եւ անհրապոյր Կիրակիներուն (չյիշելով տակաւին շաբաթուան միւս օրերը), ինչպէ՞ս կրնան, այդ անտարբեր ու պատեհապաշտ հոգիները, իրաւունք տալ իրենք իրենց, մասակցելու հանդիսական օրերու հրապոյրին եւ ուրախութեանց:

Հոգեւորական մը ըլլալու պէտք չկայ, մատնանշելու համար անտրամաբանական վերաբերմունք մարդոց, որոնք ըստ կամս կ'օգտագործեն կրօնքը, հաւատքը, եկեղեցին, պարբերաբար զանոնք գործածելով բայց առ հասարակ անտարբեր մնալով:

Ի՞նչ քացատրութիւն կրնան տալ իրենց վարմունքին, երբ մկրտութեան եւ ամուսնութեան համար եկեղեցիին կը դիմեն, եւ անկէ յետոյ կը մոռնան զայն, չեն մասնակցիր Կիրակնօրեայ պաշտամունքներուն, եւ կը դժկամակին անոր համեստ կարիքներուն իրենց օժանդակութիւնը տալու:

Մարդիկ ազատ են իրենք զիրենք ամբողջովին կտրելու կրօնէէն, հաւատէէն, եկեղեցիէն: Եւ եթէ այդպէս ընեն, անտրամաբանական պիտի չըլլայ իրենց արարքը: Բայց ողջմիտ դատողութեան սահմանէն դուրս կ'իյնայ՝ մէկ կողմէ ընդունիլ եկեղեցւոյ Սրբազան Խորհուրդները, եւ միւս կողմէ տարին

երկու անգամ պատահաբար ծունկի գալ անոնց առջեւ, ու յետոյ ամբողջովին մոռացութեան յանձնել զանոնք, տարուան միւս յիսուն կիրակիներուն:

Կրօնքը, ոեւէ կրօնք, եթէ անիկա է՝ այն ինչ որ ինքը կը դաւանի թէ է, այնպիսի վեհագոյու բան մըն է, զոր կա՛մ պէտք է մերժես, այդ եզրակացութեան հասնելու համար հարկ եղած ֆննութիւնները, խորհրդածութիւնները, հաւաստումները կատարելէ յետոյ, եւ կամ պէտք է ընդունիս զայն պատշաճ նուիրումով: Այլապէս, զայն ընդունիլ եւ տնտնալ, անոր կապուիլ բայց անհարկի հոգեբով ժամաւաճառ ըլլալ, եւ մակերեսային համոզումով անոր շուրջը թափառիլ, այնպէս ինչպէս Ծնունդի Յանախորդները կ'ընեն, ինքզինք դնել է անտրամաբանական եւ գիտակցութենէ զուրկ կացութեան մը մէջ:

Ահա նմուշ մը ցաւալի այն մտայնութեան զոր կը յայտնաբերեն ծխականներուն ղրկուած Ծննդեան կարգ մը հրաւիրագրերը:-

Մեր Տիրոջ Յիսուս Քրիստոսի Ծննդեան Տօնն է այսօր:

ԿԸ ԽՆԴՐԵՆՔ որ ներկայ գտնուի՞ պաշտամունքին. պիտի չուզէի՞ք թոյլ տալ որ Տէրը մասնակից ըլլայ այսօր մեր ուրախութեան:

Ո՞վ է խնդրողը, եւ որմէ՞:

Այլըր Պրաուն կը հարցնէ. «Պէտք է՞ր ինծի ըսուէր, հաստատապէս եւ

նոյնիսկ սպառնալից, թէ քրիստոնէական պատմութեան եթէ կը հաւատամ, ուրեմն գերագոյն առանձնաշնորհում մըն է որ ինծի կը տրուի՝ բաժին առնելու սփանչելի վեհութեան մէջէն այս հոգեւոր առիթին՝ եւ թէ՛ ես աններելի յիմարութիւնը գործած պիտի ըլլամ կորսնցնելով պատեհութիւնը այսպիսի հաղորդութեան մը մասնակից լինելու»:

Այս տեսակ հրաւեր մը ստացողը եթէ անհաւատ մըն է, այն ատեն ան բացորոշ կերպով կը մերժէ կրօնքին հրաւերը եւ յանձն կ'առնէ իր արարքին հետեւանքները: Նուազագոյն պարկեշտութիւնը այս կը պահանջէ: Պրաուն կը շարունակէ.- «Եթէ ես ոեւէ չափով հաւատացող մըն եմ թէ Քրիստոս ապրեցաւ եւ մեռաւ մարդկութեան համար, եւ մարդուն փրկութիւնը կարելի դարձուց իր կրած չարչարանքներուն շնորհիւ, այն ատեն ես պարտիմ երկիւղահար մնալ հրաշալիքին դէմ այս խորհուրդին: Զիս պէտք է զգաստութեան հրաւիրել, ինծի յիշեցնելով իմ առանձնաշնորհումս, եւ պէտք է կարեւորութեամբ հրահանգել որ մասնակցիմ պաշտամունքներուն իբրեւ մէկ մասը իմ պարտականութեան եւ կարգապահութեան»:

Խնդրել որ հանին ներկայ գտնուիլ պաշտամունքներուն, ախտանիշ մըն է քրիստոնէական պարտողականութեան:

Թ.Ա.Մ.